

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmila Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **FVE 28 s.r.o.**, se sídlem Olomouc, Horní náměstí 14/17, zastoupeného Mgr. Luděk Šikolou, advokátem, se sídlem Brno, Údolní 33, proti žalovanému **Energetickému regulačnímu úřadu**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 26.4.2012, č.j. 01985-67/2011-ERÚ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 26.4.2012, č.j. 01985-67/2011-ERÚ, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.623 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Luděka Šikoly, advokáta se sídlem Brno, Údolní 33, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 4.7.2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 26.4.2012, č.j. 01985-67/2011-ERÚ. Předsedkyně

žalovaného svým rozhodnutím zamítla rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.1.2012, č.j. 01985-62/2011-ERU, kterým žalovaný rozhodl o obnově řízení o udělení licence na výrobu elektřiny pro výrobu žalobce o instalovaném výkonu 2,067 MW, nacházející se na pozemcích parc. č. 1272, 1275, 1282, 1285, 1288, 1298, 1303, 1293/35, 1293/1, 1293/36, 1293/37, 1293/39, 1293/41, 1293/42, 1293/45 a 1293/46 v katastrálním území Mrlínek.

II. Obsah žaloby

[2] V rámci žaloby žalobce uvedl, že řízení o obnově řízení o udělení licence bylo zahájeno na základě podnětu pana L. K., který v podnětu žalovanému uvedl, že prováděl externí stavební dozor pro předmětnou výrobu a tato výroba byla dokončena a zprovozněna až v půlce února 2011, což prokazoval fotografiemi. Žalovaný následně na základě jeho výpovědi, fotografií a výpovědí dalších osob dospěl k závěru, že jsou zde důvody pro obnovu řízení o udělení licence. Dále žalobce uvedl, že v řízení o rozkladu namítal, že mu nebylo dostatečně umožněno hájit svá práva, a to konkrétně znemožněním kladení dotazů svědkům, dále v rozkladu namítl jednostranné a tendenční hodnocení důkazů, nedostatečná skutková zjištění, nerespektování ochrany dobré víry a nepoměr jemu způsobené újmy.

[3] Přípustnost žaloby opřel žalobce o zásah do právní jistoty žalobce a o zásah do práva vlastnit majetek v souvislosti s hrozbou zesplatnění bankovního úvěru ve výši 125.000.000 Kč u společnosti UniCredit Bank Czech Republic, a.s.

[4] Jako důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí uvedl následující skutečnosti. Na prvním místě žalobce brojil proti porušení svých procesních práv, a to konkrétně práva na spravedlivý proces spočívající v právu klást svědkovi otázky. Skutečnost, že mu nebylo umožněno kladení otázek považoval žalobce za vadu, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 34/2010-73. Žalobce namítl, že, ačkoliv se předsedkyně žalovaného ztotožnila s aplikací ustanovení § 126 odst. 3 o.s.ř., vyložila toto ustanovení zcela nesprávně a bez opory v zákoně. Navíc komentář, na který předsedkyně žalovaného odkazovala, se týkal znění ustanovení § 136 odst. 3, které pozbylo účinnosti dne 30.6.2009. Nemožnost kladení otázek svědkům znemožnila žalobci zpochybnění výpovědí svědků a prokázání zaujatosti svědka K. Žalobce v souvislosti s procesními pochybeními žalovaného zároveň namítl, že se předsedkyně žalovaného nevypořádala se všemi odvolacími důvody a své rozhodnutí řádně neodůvodnila.

[5] Dále žalobce namítl nezohlednění újmy vznikající žalobci. Předsedkyně žalovaného dle žalobce pochybila, pokud nezastavila řízení o obnově řízení o udělení licence podle ustanovení § 94 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovení § 100 odst. 5 správního řádu, neboť žalobce nabyl práva z rozhodnutí o udělení licence v dobré víře poté, co žalovanému předložil veškeré potřebné podklady a poté, co kladně proběhla řada kontrol a kontrolních prohlídek stavby. Žalobce nesouhlasil s hrozbou újmy veřejnému zájmu, kterou žalovaný spatřoval především v újmě zákazníkům, a to s odkazem na např. komentář J. V. k ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Žalobce namítl, že žalovaný spatřuje újmu vzniklou veřejnému zájmu v nezákonnosti rozhodnutí o udělení licence, což vyplývá

z argumentace opřené o rozpor veřejného zájmu a poskytování podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů při nesplnění podmínek pro její přiznání. Jako relevantní neshledal žalobce ani odkaz na ustanovení § 6a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů.

[6] Jako poslední námitku uvedl žalobce nesouhlas se způsobem, jakým žalovaný prováděl dokazování a jak toto provedené dokazování hodnotil. Žalobce namítl, že žalovaný hodnotil důkazy tendenčně. Na jedné straně podle žalobce žalovaný hodnotil svědectví svědka K. a osob s ním spojených jako věrohodné a důkazy předložené žalobcem jako nevěrohodné z důvodu propojení svědků žalobce se žalobcem a pro rozpor s ostatními svědectvími a důkazy. Nicméně svědek K. byl hodnocen jako věrohodný přes to, že i tento svědek je ve vztahu se žalobcem a dodavatelskou společností NEXTEL, s.r.o. a právě se společností NEXTEL, s.r.o. má svědek K. nevyřešené finanční vztahy a snažil se přesvědčit žalobce, aby závazky společnosti NEXTEL, s.r.o., vůči osobě svědka převzal, přičemž o osobní motivaci svědka K. svědčí dle žalobce i průběh řízení. Žalovaný i jeho předsedkyně dle žalobce postupovali v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu. Zároveň žalobce namítl, že svědecké výpovědi byly podpořeny fotografiemi, o jejichž autenticitě z hlediska místa a času pořízení jsou důvodné pochybnosti. Závěrem žalobce namítl nezákonné provedení svědecké výpovědi svědka L. P. před žalovaným a hodnocení tohoto pochybení předsedkyní žalovaného jako nikoliv závažnou chybu v řízení spolu s tím, že jak žalovaný, tak jeho předsedkyně ve svých rozhodnutích svědecké výpovědi pouze citovali, aniž by uvedli, jaká skutková zjištění z nich vzali za svá.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[7] Předsedkyně žalovaného ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 24.7.2012, uvedla, že důvodem obnovy řízení bylo, že se důkazy předložené v předcházejícím řízení ukázaly být nepravdivé a byl dán zákonný důvod obnovy řízení podle ustanovení § 100 odst. 3 správního řádu. Předsedkyně žalovaného dále uvedla, že žalovaný získal výpovědi o pozdějším uvedení výroby do provozu a vznikly pochybnosti o pravdivosti předložených revizí.

[8] K jednotlivým námitkám uvedla předsedkyně žalovaného následující. Předně namítla, aby se soud zabýval přípustností žaloby ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s, neboť žalobce nebyl na svých právech zkrácen, jelikož je nepochybně stále držitelem licence na výrobu elektřiny a jeho práva plynoucí z udělené licence nebyla napadeným rozhodnutím nijak dotčena. K tomu předsedkyně žalovaného odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 2/2009-102. Následně předsedkyně žalovaného odkázala na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

[9] K neprovedení výsledků předsedkyně žalovaného uvedla, že nepopírá právo žalobce klást svědkům otázky a na tomto právu nebyl žalobce zkrácen, neboť mohl navrhnout otázky, které by byly po posouzení správním orgánem stran přípustnosti svědkům následně položeny, což ale žalobce neučinil. Podle předsedkyně žalovaného je účastník správního řízení oprávněn klást s ohledem na ustanovení § 126 odst. 3 o.s.ř. toliko prostřednictvím správního orgánu, a to jak v případě znění účinného do 30.9.2009, tak od 1.7.2009. Žalovaný proto nepřipustil výslech svědka účastníkem řízení, neomezil však právo účastníka klást otázky

prostřednictvím správního orgánu. K tendenčnímu hodnocení důkazů odkázala předsedkyně žalovaného na napadené rozhodnutí, přičemž při hodnocení hodnověrnosti svědků vycházel i ze souladu svědectví s jinými důkazy. Stran hodnocení poměru veřejného zájmu a újmy, která vznikne účastníku obnovou řízení, odkázala předsedkyně žalovaného na komentář k ustanovení § 94 odst. 4 (Jemelka, Pondělíčková, Bohdalo. Správní řád, Komentář 3. vydání, nakl. C.H.Beck). Ohledně vymezení veřejného zájmu odkázala předsedkyně žalovaného na odbornou literaturu a nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 24/04 s tím, že veřejný zájem, reprezentovaný zejména podporou využití obnovitelných zdrojů energie, může svědčit pouze tomu, kdo jedná v souladu se zákonem, neboť není smyslem zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů poskytnout výhody těm, kdo těchto výhod dosáhli nezákonným způsobem. Skutečnost, že je žalobce výrobcem elektřiny z obnovitelných zdrojů ještě automaticky neznamená, že uskutečňuje výrobu elektřiny ve veřejném zájmu. Ochrana dobré víry účastníka nemohla ve věci převážet, neboť vydání nezákonného rozhodnutí způsobil žalobce.

[10] Žalobce doručil soudu dne 31.8.2012 repliku k vyjádření žalovaného, ve které znovu odkázal na riziko zesplatnění poskytnutého úvěru. Ohledně kladení otázek svědkům žalobce uvedl, že toto právo vyplývá od 1.7.2009 přímo ze zákona a protokoly o ústním podání ze dne 27.4.2011 a 7.9.2011 jasně dokazují, že žalobci nebylo umožněno toto právo realizovat. Rozlišování mezi výsledkem svědka a kladením otázek, jak to činí předsedkyně žalovaného, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí opřené o komentář z roku 2006 nemá oporu v zákoně. Žalobce nepopíral právo žalovaného nepřipustit otázku ze zákonných důvodů, ale žalovaný nebyl oprávněn rozhodnout, že zástupce žalobce vůbec nemá právo klást otázky svědkům. Stran dotčení veřejného zájmu žalobce uvedl, že jakékoliv rozhodnutí o licenci žalobce nebude mít vliv na výši příspěvku na elektřiny z obnovitelných zdrojů, který platí zákazník, neboť tento příspěvek je součástí regulované složky ceny a tu určuje stát prostřednictvím Energetického regulačního úřadu. Odebráním licence žalobci se tedy úhrada příspěvku automaticky poměrně nesníží. Zároveň žalobce zdůraznil, že sám žalovaný provedl před vydáním rozhodnutí o udělení licence kontrolní prohlídku výroby a ověřil, že výroba žalobce splňuje podmínky pro udělení licence.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **nebylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Přípustnost žaloby

[12] Na prvním místě se soud musel zabývat přípustností žaloby. Žalobce dovozoval oprávnění podat žalobu od majetkové újmy, která mu potenciálně může hrozit zesplatněním úvěru v důsledku obnoveného řízení. Oproti tomu žalovaný namítal, že žalobce nebyl na svých právech zkrácen, jelikož je nepochybně stále držitelem licence na výrobu elektřiny a

jeho práva plynoucí z udělené licence nebyla napadeným rozhodnutím nijak dotčena. Jak žalobce tak žalovaný se mýlí.

[13] Při posouzení přípustnosti žaloby dospěl soud k závěru, že žaloba je přípustná, nicméně z jiných důvodů než uvádí žalobce. Žalobci hrozící majetková újma nemůže být sama o sobě důvodem pro podání žaloby a soud ji konečně neshledal ani dostatečnou pro přiznání odkladného účinku. Soud již v usnesení, kterým nepřiznal žalobě odkladný účinek uvedl, že vznik újmy ve výši 125.000.000 Kč je tedy čistě hypotetický a žalobce soudu neprokázal, že by k němu skutečně nebo alespoň s určitou reálnou pravděpodobností došlo. Na tomto závěru nemá soud důvod cokoli měnit, a proto neshledal žalobcem uvedený důvod jako dostatečný pro přípustnost žaloby.

[14] Přípustnost žaloby však soud posuzuje z úřední povinnosti, a proto také žalobu k přezkumu připustil. Soud již výše uvedl, že žalovaný konstatoval, že nebyla práva žalobce plynoucí z udělené licence nijak dotčena. S tímto soud nesouhlasí a právě v dotčení práv vyplývajících z udělené licence spatřuje důvod pro přípustnost žaloby. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2007, č. j. 5 As 13/2006-46 „*Lze k tomu uzavřít, že je-li povolena nebo nařízena obnova řízení ohledně oprávnujícího rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází tu k zásahu do práva oprávněného subjektu, spočívajícímu v tom, že oprávněný od právní moci povolení nebo nařízení obnovy nemůže takové právo vykonávat, jeho činnost se stává protiprávní. Proto v takových případech při podání žaloby bude podmínka zásahu do práva ve smyslu § 65 splněna a žalobní legitimace tu bude dána.*“

[15] Podle ustanovení § 100 odst. 6 správního řádu se žádosti o obnovu řízení přizná odkladný účinek, jestliže hrozí vážná újma účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučil z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona. Rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání.

[16] V souzené věci nebylo rozhodnutí o udělení licence vykonáno. Rozhodnutí o udělení licence je typicky opravňující rozhodnutí, které opravňuje žalobce k výkonu určitého práva po určitou dobu. Takové rozhodnutí není vykonáno prvním dnem, kdy mohl žalobce vykonávat práva z licence vyplývající, ale je vykonáváno, konzumováno každý jeden den po celou dobu platnosti licence. Není tedy splněna zákonná podmínka pro automatické vyloučení odkladného účinku. Zároveň z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by byl odkladný účinek vyloučen jedním z těchto rozhodnutí.

[17] Soud má tak za to, že závěr žalovaného je chybný a rozhodnutí o udělení licence bylo sistováno ze zákona a tím došlo k zásahu do práv žalobce, a proto je žaloba přípustná.

K jednotlivým žalobním námitkám

[18] Jako první se soud zabýval otázkou porušení procesních práv žalobce při výslechu svědků. V tomto případě je vhodné vyjít ze žalobcem citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9.9.2010, č. j. 1 As 34/2010-73, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Dle § 55 správního řádu je povinností svědka učinit výpověď, pokud tomu nebrání některý ze zákonem stanovených důvodů. Správní řád neupravuje způsob, jímž má výslech svědka probíhat. Občanský soudní řád v § 126 odst. 3 a trestní řád v § 101 odst. 2 shodně stanoví, že svědek musí souvisle vyličit vše, co ví o předmětu výslechu. Teprve následně jsou svědkovi kladeny otázky. Dodržení tohoto postupu je významné při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka. Není sebemenšího důvodu, proč by tato obecná metodologie výslechu svědka neměla být aplikována i v řízení správním. Tím spíše, že dle § 126 odst. 3 o. s. ř. by byl na základě § 64 s. ř. s. povinen postupovat i správní soud, pokud by přistoupil k zopakování či doplnění dokazování (výslechu svědka) provedeného ve správním řízení (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).“ Žalovaný a jeho předsedkyně taktéž vycházeli ze subsidiárního použití ustanovení § 126 odst. 3 o.s.ř.

[19] Citované ustanovení v době výslechu svědka znělo: *Předseda senátu vyzve svědka, aby souvisle vyličil vše, co ví o předmětu výslechu. Klást otázky mají právo postupně předseda senátu, členové senátu, účastníci a znalci. Otázku položenou účastníkem nebo znalcem předseda senátu nepřipustí, jen jestliže nesouvisí s předmětem výslechu nebo naznačuje-li odpověď anebo je-li zejména předstíráním neprokázaných nebo nepravdivých skutečností klamavá; neporizuje-li se o výpovědi záznam, uvede předseda senátu vždy v protokolu důvody, pro které otázka nebyla připuštěna.* Předsedkyně žalovaného ve svém rozhodnutí odkazuje na Komentář k občanskému soudnímu řádu nakladatelství C.H.Beck z roku 2006. Dlužno dodat, že tento komentář se vztahoval ke zcela jinému znění citovaného ustanovení, které vázalo právo účastníků klást dotazy svědkům na souhlas předsedy senátu (srov. ustanovení § 126 odst. 3 ve znění účinném do 30.6.2009 - *Předseda senátu vyzve svědka, aby souvisle vyličil vše, co ví o předmětu výslechu. Pak mu klade otázky potřebné k doplnění a vyjasnění jeho výpovědi. Otázky mohou dávat i členové senátu a se souhlasem předsedy senátu i účastníci a znalci.*). Pokud nahlédneme do komentáře téhož nakladatelství a týchž autorů (Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, 1600 s.), lze zjistit, že ke znění účinnému od 1.7.2009 uvádějí: „*Vlastní svědecká výpověď se dělí na dvě části. Nejprve svědek na výzvu předsedy senátu souvisle vyličí vše, co ví o předmětu výslechu. Není namístě během této části zasahovat do svědkovy výpovědi otázkami, jestliže to není nezbytně nutné pro udržení výpovědi svědka ve směru dokazovaných skutečností. Posléze bude svědek odpovídat na dotazy kladené postupně samosoudcem, předsedou nebo členy senátu, účastníky (jejich zástupci nebo zmocněnci) nebo znalci potřebné k doplnění nebo vyjasnění jeho výpovědi. Otázky svědkovi se kladou až po skončení jeho souvislé výpovědi. Otázky lze klást až na výzvu předsedy senátu, který také rozhoduje o přípustnosti otázek z hlediska jejich vhodnosti a účelnosti. Nepřípustné jsou otázky, které nesouvisí s předmětem řízení, které předpokládají dosud nepotvrzenou skutečnost (tzv. kapciozní neboli úskočné otázky), nebo otázky napovídající odpověď (sugestivní otázky). Především však otázka musí být otázkou, tedy nikoliv přednesem či polemikou účastníka (jeho zástupce), kterou je svědek vyzván k tomu, aby se vyjádřil. Jestliže soud rozhoduje v senátním složení, má účastník právo požádat senát, aby rozhodl*

o přípustnosti otázky, kterou nepřipustil předseda senátu (§ 117 odst. 2). Jestliže se o průběhu jednání sepisuje protokol, předseda senátu vždy do protokolu uvede důvody, pro které otázka nebyla připuštěna.”

[20] Zákonná metodologie výslechu svědka tedy nadále nevázala možnost kladení dotazů účastníky na souhlas předsedy senátu (v posuzované věci na souhlas správního orgánu), ale na jeho výzvu. Poté, co je účastník nebo jeho zástupce vyzván, může klást svědkovi otázky. Po položení otázky předseda senátu (v posuzované věci správní orgán) posoudí přípustnost otázky, a pokud ji zhodnotí jako nepřipustnou, zkonstatuje její nepřipustnost a svědek na takovou otázku nebude odpovídat. Nicméně stále platí, že (ne)přípustnost otázky se hodnotí až po jejím položení, což vyplývá už z pouhého jazykového výkladu ustanovení § 126 odst. 3 věta druhá *Otázku položenou účastníkem nebo znalcem předseda senátu nepřipustí,...* Jakýkoliv jiný postup při výslechu svědka nutně navozuje dojem odepření spravedlnosti a nutně musí vést k podezření na tendenční a jednostranný výslech svědka, který má podpořit toliko závěry jedné strany. Právě prostor pro účastníky řízení, resp. jejich zástupce, kdy mohou klást svědkovi otázky, zaručuje ochranu jejich práv a možnost, kdy mohou znevěrohodnit svědkovu výpověď.

[21] V posuzované věci byly svědecké výpovědi klíčovými důkazy. V případě výpovědi svědka P. dne 27.4.2011 není z protokolu patrné, zda byly svědkovi kladeny jakékoliv dotazy. V případě výpovědi svědka M. dne 27.4.2011 není z protokolu patrné, zda byly svědkovi kladeny jakékoliv dotazy. V případě výpovědi svědka K. dne 27.4.2011 není z protokolu patrné, zda byly svědkovi kladeny jakékoliv dotazy. Zároveň je ve spise založen protokol o ústním jednání ze dne 27.4.2011, ve kterém je zaznamenána výhrada zástupce žalobce stran neumožnění kladení otázek svědkům. V případě výpovědi svědka H. dne 10.5.2011 není z protokolu patrné, zda byly svědkovi kladeny jakékoliv dotazy. V případě protokolů o výsleších svědků N., S. a D. ze dne 28.6.2011 není patrné, zda byly svědkovi kladeny jakékoliv dotazy a dokonce z nich není ani patrné, kdo se výslechu svědků účastnil. V případě výpovědi svědka P. dne 7.9.2011 jsou otázky zaznamenány bez toho, aby bylo zřejmé, kdo otázky kladl. Zároveň je ve spise založen protokol o ústním jednání ze dne 7.9.2011, ve kterém je zaznamenána výhrada zástupce žalobce stran neumožnění kladení otázek svědkům. Skutečnost, že nebylo žalobci ani jeho zástupci umožněno klást otázky svědkům přímo v průběhu samotného výslechu, potvrzují i rozhodnutí žalovaného a jeho předsedkyně.

[22] Na základě shora uvedených skutečností obsažených ve správním spise má soud za prokázané, že žalobci nebylo umožněno klást svědkům přímo v průběhu výslechu otázky, zároveň protokoly vůbec neprokazují, jakým způsobem byl výslech svědků veden, neprokazují, jakým způsobem bylo nakládáno s právy žalobce, tedy za jakých okolností nebyly připouštěny jeho otázky, resp. za jakých okolností bylo vyloučeno jeho právo klást svědkům otázky. Tento postup považuje soud za hrubou procesní vadu ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť tento postup mohl mít zásadní dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí, když žalobci nebyla v řízení umožněna dostatečná možnost obrany. Jakékoliv následné hodnocení výpovědi svědků žalobcem nemůže vyvážit možnost klást otázky svědkům v konfrontaci s jinými důkazy, neboť pouze při svědecké výpovědi může účastník řízení plně využít povinnosti svědka vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (srov. ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád).

[23] Porušení metodologie výslechu svědka je natolik hrubým procesním pochybením, že je plně dostačující ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. S ohledem na zásadní nedostatky při výsleších svědků neobsahuje správní spis dostatek podkladů k řádnému hodnocení následujících námitek, neboť do jejich hodnocení se nutně musí promítnout i skutečnosti, které mohou vyplynout při řádně provedených výsleších svědků. Soud proto další námitky žalobce hodnotí pouze v obecné rovině.

[24] Dále žalobce namítl nezohlednění újmy vznikající žalobci. Žalobce v rámci své námitky odkazuje na ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu s tím, že nesouhlasí s hrozbou újmy veřejnému zájmu. Podle citovaného ustanovení, *jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví*. Uvedeného ustanovení se žalobce dovolává ve vztahu k ustanovením § 100 odst. 5 správního řádu. Podstatou aplikace ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu ve spojení s ustanovením § 100 odst. 5 správního řádu je ochrana práv nabytých v dobré víře, řeší tedy střet těchto práv a případné zjištění nezákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí a to tak, že preferuje ochranu práv nabytých v dobré víře před prostou nezákonností. Výjimkou je, pokud by se k případné nezákonnosti přidružila nutnost ochrany práv jiných účastníků nebo veřejného zájmu, která by převážila nad ochranou nabytých práv.

[25] Bráno z jakéhokoliv pohledu je základem daného ustanovení skutečnost, že subjekt, který nabyl určitá práva v obnovovaném řízení, nabyl tato práva v dobré víře. V případě žalobce je však primárně tvrzeno, resp. je jak v napadeném rozhodnutí, tak v rozhodnutí prvostupňovém imanentně obsaženo, že žalobce svá práva v dobré víře vůbec nenabyl, neboť musel vědět, že fotovoltaická elektrárna není k 31.12.2010 způsobilá provozu, a že tedy musel vědět, že nesplnil podmínky pro udělení licence. V případě, že by žalobce nebyl v dobré víře, pak není třeba vůbec poměřovat újmu žalobci a újmu veřejnému zájmu.

[26] Nicméně ani v případě chráněného veřejného zájmu, resp. újmy, která může nastat veřejnému zájmu, se nelze zcela ztotožnit se závěry žalobce. Souhlasit s ním jde potud, že nepostačuje prostá nezákonnost rozhodnutí vydaného v přezkoumávaném řízení. Ale nelze s ním souhlasit v tom, že by v souzené věci nenastal rozpor s veřejným zájmem. Žalobce sám nepopírá, že by byl příjemcem státní podpory využití obnovitelných zdrojů energie. Pokud je tedy žalobce příjemcem podpory, která je mu poskytována z veřejných zdrojů, je zcela bez pochyby dán veřejný zájem na tom, aby tato podpora byla poskytována pouze těm subjektům, kteří splnily podmínky pro její poskytnutí. Není v této souvislosti podstatné, zda se sníží nebo nesníží výše příspěvku, kterou hradí konečný spotřebitel. Podstatné je, zda jsou veřejné prostředky vynakládány na podporu subjektů, které na příjem těchto prostředků mají nárok. Jakkoliv by se nesnížil příspěvek, který hradí konečný spotřebitel, množství veřejných prostředků vynaložených na podporu využití obnovitelných zdrojů energie je odvislé od počtu subjektů, které jsou příjemci této podpory.

[27] Jako poslední námitku uvedl žalobce nesouhlas se způsobem, jakým žalovaný prováděl dokazování, a jak toto provedené dokazování hodnotil. Posouzení námitky nesprávného hodnocení důkazů je bytostně spojeno s námitkou porušení procesních práv žalobce. Jestliže soud dospěl k závěru, že řada stěžejních důkazů nebyla provedena procesně správně, pak musí nutně dospět soud k závěru, že hodnocení důkazů nemůže být shledáno v souladu se zákonem. Jednostranně provedené dokazování s vyloučením možnosti klást svědkům otázky nemohlo mít jiný následek než i jednostranné celkové zhodnocení provedení dokazování. V souzené věci je podstatná věrohodnost svědků. Touto skutečností se správní orgán bude muset v dalším řízení detailně zabývat. Žalobce v řízení před soudem uvedl zásadní skutečnosti zpochybňující věrohodnost svědka K., vyplývající z jeho motivace k podání podnětu na obnovu řízení. Jestliže žalovaný vyloučil jako nevěrohodné svědky ty, kteří byli spojeni se žalobcem, pak není zřejmé, jak mohl jako věrohodného hodnotit svědka K., který byl spojen obchodním vztahem s dodavatelem žalobce. Pokud bude v řízení prokázáno, že skutečně nebyly splněny závazky ze strany dodavatele žalobce ve vztahu ke svědku K., pak bude na žalovaném, aby se zabýval motivací svědka K. Je zřejmé, že ostatní důkazy provedené v řízení – zejména fotografie (bez vyznačení data datovou stěnou fotoaparátu, event. jiným elektronickým záznamem přímo při vzniku fotografie), hodnotil žalovaný a jeho předsedkyně silně v souvislosti s výpovědí svědka K.

V. Shrnutí a náklady řízení

[28] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, nicméně při provádění výslechů svědků byla podstatným způsobem porušena procesní práva žalobce, a to v takové intenzitě, která měla za důsledek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. V návaznosti na zásadně vadně provedené dokazování nebyl žalovaným řádně zjištěn skutkový stav. V dalším řízení bude na žalovaném, aby ve světle shora uvedených závěrů zdejšího soudu opětovně provedl výslechy navržených svědků při respektování procesních práv žalobce a řádně zjistil skutkový stav, který vezme za základ svého rozhodnutí.

[29] Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a to i bez nařízení jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[30] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání repliky) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb., tj. 6.300 Kč a částku 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek, to vše navýšeno o DPH ve výši 21%, tedy celkem 10.623 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. září 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu